

www.jollibread.com

© 2019, Maite Carranza

© 2019, Luciano Lozano

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-81-7

Dipòsit legal: M-7333-2019

Printed in Spain

Primera edició: abril de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Maleit patufet

Maite Carranza

Il·lustracions de Luciano Lozano

jollibre

De vegades els pirates tenen fills.

7

Oi que no se us havia acudit mai? És clar, és un dels secrets més ben guardats del món.

El capità pirata Barba-roja, conegut perquè xuclava la sang dels seus enemics amb una palleta, n'era un. Llàstima que no se'n recordava.

—Capità, el vostre fill us espera a la vostra cabina —li va comunicar un matí el seu fidel servidor, el timoner Corb Blau.

—El meu fill? Quin fill? —va escridassar-lo el capità creient que era una broma.

—El vostre fill Lluc. Que no us en recordeu?

El capità, ben sorprès, es va gratar el cap i va mirar de fer memòria, però de pensar no en sabia gaire, i de fer memòria, encara menys.

—Doncs no, no hi caic.

8 —Pobret, ell està convençut que us alegrareu de veure'l.

—I per què hauria d'alegrar-me'n?

—Perquè és el que fan els pares quan es troben amb els seus fills.

El capità Barba-roja, que era un cap de suro i de sentiments no en tenia gaires, es va gratar la barba.

—I què vols que li digui?

—Doncs no ho sé, no tinc fills, però par-leu-li amb naturalitat. És un marrec, té si fa no fa la mida d'un grumet.

El capità va començar a entendre millor com manegar-s'ho per fer de pare.

—El saludo com si fos un grumet.

—Això mateix, però no li feu fregar la coberta.

—Per què no? Està molt porca.

—Heu de saludar-lo, però sense donar-li cap ordre —va corregir-lo en Corb Blau.

El capità Barba-roja va prendre nota del consell: els fills no freguen la coberta.

9

—D'acord, el saludo i després l'engego a pastar fang.

En Corb Blau va callar i va abaixar el cap.

—Em temo que no us serà tan fàcil desfer-vos-en.

—Què vols dir?

—Papa, papa! —va fer una veueta infantil des de l'altra punta de la coberta.

10 Quan el ferotge capità Barba-roja va fer mitja volta va veure un nen de deu anys, endiu-menjat i galtavermell, que corria cap a ell, amb un somriure d'orella a orella, tot fent saltironets.

—Un moment, un moment! —va cridar mirant d'aturar el seu fill.

Però ja era massa tard, perquè en Lluc es va llançar al seu damunt i el va omplir de petons, els primers petons que rebia en Barba-roja en la seva llarga i sanguinària vida.

—Quines ganes tenia de conèixer-te!
—va exclamar el petit.

En Barba-roja, fastiguejat, li va fúmer una cleca.

—Llamp de llamps! Un fill ensucrat!

—Papa, em sap greu —es va disculpar en Lluc avergonyit—, és que em feia molta il·lusió passar aquestes vacances amb tu.

—Unes vacanceeeees? —va tronar la veu d'en Barba-roja fent tremolar el mascaró de proa—. I això què és? 11

A en Lluc li va semblar estrany que el seu pare no sabés què eren unes vacances, però, és clar, els pirates treballen tot l'any sense descansar.

—Doncs les vacances són els mesos que tinc lliures sense anar a l'escola.

—I per a què serveixen les vacances? —va voler saber en Barba-roja.

—Per passar-s'ho bé i aprendre coses noves —va aclarir-li en Lluc—. A mi m'agradaria aprendre a ser un pirata, com tu.

En Barba-roja el va mirar de dalt a baix sense acabar de creure que aquell patufet petoner, disfressat de senyoret, fos fill seu.

—Dius que vols ser un pirata?

En Lluc va abaixar el cap i es va posar vermell.

12 —Sí, papa, t'admiro molt i vull ser un pirata tan gran i famós com tu.

En Barba-roja es va sorprendre. La veueta d'aquell mico li feia pessigolles al pit, una mena de carícia dolça. El seu fill acabava d'admetre que l'admirava, li havia fet festes i li havia confessat que es delia per ser com ell. El fumut del cas és que li havia agradat sentir-ho.

«Vaja, vaja!», es va dir. I en aclucar uns instants els ulls es va imaginar el petit Lluc convertit en un vailet trempat, valent i manaire. I el va veure enfilat dalt del pal major amb una espasa a la mà.

Aleshores, el cor li va bategar més del compte, com si volgués afanyar-se a veure el futur pirata Lluc, anys a venir, convertit en un pirata tan temut com ell.

I es va estarrufar com un gall.

14 Si en Lluc esdevingués un intrèpid capità seria gràcies a la seva sang, a la seva herència i a les seves lliçons. I seria el seu hereu, l'hereu d'en Barba-roja! Li deixaria el seu vaixell i molts, molts tresors.

Era aquell un sentiment de pare? Es va preguntar.

Potser, ves a saber, podria arribar a ser un bon pare.

—Molt bé, fill. Jo et convertiré en un pirata de cap a peus.